

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ไอ้ต่างถูกเนรเทศ

ก่อนจ้งหัน

ไอ้ต่างติดแล้วหรือ (ครับ) ผมไปเมื่อเข้าไปดูเห็นตาข่ายรื้อแล้ว แสดงว่าได้แล้ว ติดที่ไหน (ติดข้างในตรงช่องที่มันโดดตกลงมาครับผม) ติดตรงนั้นหรือ ผมไปเห็น รอยรื้อแล้ว แสดงว่าได้แล้ว ให้พระทั้งวัดศึกษากับมัน มาเป็นลูกศิษย์มันให้หมด ให้มันประกาศก้องขึ้น นี่เรื่องกิเลสมันเก่งขนาดไหน ตั้งแต่เข้าสู่กับพระข้ายังแทบตาย พระเหล่านี้ก็เกินกว่างี่ที่สุด เวลาสู้กับข้า ข้าเกือบตายเหมือนกัน ตกลงข้าก็สู้พระไม่ได้ แล้วมันจะได้สอนพระอีก พระอย่าโง่งนะ เรื่องของกิเลสมันละเอียดยิ่งกว่าแมวกับหนูนะ โอ๊ย ขบขันดีนะ เราได้แมวตัวนี้มาเป็นเครื่องสอนอย่างเต็มที่นะ เอามาพิจารณาตลอด คือ กิเลสกับธรรมเวลามันพัดกันข้างใน เอามาเทียบกันปีบเลยทันที เรื่องกิเลสนี้เร็วที่สุดเลย

อย่างแมวตัวนี้มันขนาดนี้ยังห่วนกันทั้งวัดเลย ผมก็ต้องเป็นหัวหน้า ดีไม่ดีวัดร้างจะว่าไง ท่านปัญญาต้องกลับอังกฤษอยู่ไม่ได้เมืองไทย ขนาดนั้นละ กิเลสยิ่งเก่งกว่านี้ว่างั้นเลย โห ได้พัดกันมาแล้ว ใครอย่าไปนอนใจนะ เก่งสุดยอดคือกิเลส ที่นี้สุดยอดของทั้งหลายก็คือธรรม ธรรมสุดยอด ถ้าไม่สุดยอดแก้กิเลสไม่ตก โห นำขบขันแมวตัวนี้ ทำให้เราอยากดูหน้ามันทำไมมันเก่งนัก เอามันใส่รถผมไปก็ได้ วันนี้ผมจะไปจังหวัดเลย ไปถ้ำผาปู่ เอาไปปล่อยวัดอิตาผะ ตาผะโง่งมากแมวตัวนี้มันฉลาด มันจะยอมเป็นเสี่ยวหรือเปล่านั้นไม่รู้นะ เอาไปสอนอิตาผะอีกทีหนึ่ง แมวตัวนี้ทำให้เราได้คิดมากนะ คิดในแง่ธรรมแง่ธรรมทั้งนั้นไม่ได้คิดแบบโลกนะ ความฉลาดของมัน ฟาดเสียพระห่วนกันทั้งวัด โห เก่งมาก

พระอย่าอ่อนแอนะเรื่องเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา พระในวัดป่าบ้านตาดนี่อ่อนไม่ได้นะ ถ้าจับได้แล้วไล่หนีทันทีเลย ผมไม่ได้รับพระมาไว้เพื่อความอ่อนแอต่อแท้เหยียบหัวพระพุทธเจ้าด้วยความขี้เกียจขี้คร้านนี่ไม่ได้นะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาทุกคน ผมเปิดโอกาสให้ทุกอย่างสำหรับพระภาวนา ไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้องอะไรเลย หากว่าจำเป็นจริง ๆ ผมก็ขอมาช่วยเล็กน้อยเพราะเกี่ยวกับงานช่วยชาติ บางทีอาจมีขึ้นมานอกนั้น ให้เป็นหน้าที่ของพระทำประโยชน์สำหรับตัวของเรา แล้วก็ประโยชน์เพื่อโลกในขณะเดียวกันนั้นแหละ ด้วยความพากเพียรของเรา อย่าอ่อนแอนะ เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา

อยู่ที่ไหนให้มีสติตลอดเวลา ๆ สติเป็นของสำคัญมากในความพากเพียร ทั้งทางโลกทางธรรมเหมือนกันเลย สติปราศจากไม่ได้ ทางโลกทางธรรมเสมอกัน เป็นแต่ว่าแยกไปทำประโยชน์คนละแง่ละมุม สำหรับความตั้งใจจดจ่อต่อเนื่องด้วยสตินี้ คือความประกันความพลังพลาดโดยลำดับไป พากันจำเอานะ ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา ผมทนเอานะ ทุกวันนี้ ทนจริง ๆ กับหมุกกับเพื่อนะทนที่สุดแล้ว ทีนี้ให้พร หลังจั่งหัน

แมวนี่มาที่แรกดูว่ามาสามตัว พวก ต.ช.ด.อยู่ข้างนอกเขาตู สองตัว..เล็ก ดูว่าจะ เป็นแม่กับลูก มานี่ขึ้นไม่ได้กลับ ไอ้ตัวนี้มาบึ่ง ๆ เลย โดดผิงเลยเที่ยวเข้าจนได้ พวก ต.ช.ด.เขาเล่าให้ฟัง มีสามตัว เข้าได้วันนั้นแล้วก็มาเล่าสู่กันฟัง เมื่อกวานี้ถึงเตรียมการ กันใหญ่เลย ตอนเย็น ๆ เราออกไปข้างนอกไปเห็นชายดักไว้ข้างบน มีชายสองชายดักไว้ คือไปดูศาลา เขาเลิกกันหมดแล้วเราไปดูอยู่เรื่อย ๆ หากมีอะไรควรเตือนเราเตือน พอเช้าเราถึงมาถามพระ ตอนเช้านี้อีกนะ เราก็กออกไปศาลาแล้วไปดูทางด้านโน้น ๆ เมื่อกวานี้ไปครู่เดียวออกจากรูปเลยไม่ทั่วถึง เมื่อเช้านี้ออกไปอีกไปดูรอบด้านทั้งหมด เขาทำยังไง ๆ เวลาออกไปจึงไปเห็นตาข่ายรื้อหมดแล้ว แสดงว่าได้แล้ว พวกข่ายรื้อหมดแล้ว ตอนเย็นเตรียมพร้อมไว้ พอตอนเช้าไปดูรื้อหมด คิดว่าได้แล้วเรา มาถามจริง ๆ ว่าได้

แมวตัวนี้สำคัญมากฉลาดมาก แล้วทีนี้ที่เราทำไว้เรียบร้อยแล้วนั้น ก็จะเป็นความสะดวกสำหรับพระตลอดไป แล้วสัตว์ทั้งหลายก็จะปลอดภัย จะมีน้อยมากที่จะมา ทำอย่างไ้ต่างนี่นะ มันมามันขึ้นไม่ได้มันก็ลงมันก็ไป ส่วนมากจะขึ้นทดลองดู หรือไม่ขึ้น มันมองเห็นมันก็รู้ แต่ไอ้บึ่งเลยขึ้นเลย ตั้งท่ามาเอาจริง ๆ นี่นะ มานี่บึ่งขึ้นเลย นอกนั้นเขายังไม่ขึ้น ทีนี้ต่อไปกำแพงวัดนี้จะเป็นประโยชน์กันสัตว์พวกแมวนี่ตลอดไป แล้วสัตว์ในวัดนี้ก็จะค่อยงอกเงยขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งคือพวกกระแต ลูกกระต่ายนี้สำคัญ มากสำหรับแมว กระแตหนึ่งงอกเงยไม่ได้ เดียวนี้กำลังเริ่มมี เราจึงเข้มวงวดกวดขันแมว มากทีเดียว

กระแตเริ่มมากขึ้นตามจุด ๆ ส่วนลูกกระต่ายแทบจะไม่มี แต่ก่อนมันยั่วเยี้ย ๆ ข้างกุฎิพระ เพราะท่านเลี้ยงไว้ อาหารอดอยากอะไรเต็มอยู่นั้น พวกไก่พวกกระต่าย มากเต็มอยู่ตลอดเวลา ครั้นต่อมา ๆ ทั้งทราบด้วยว่าแมวตัวนี้มา เราก็จ้องทางกระต่าย อ้าว กระต่ายแทบจะไม่เห็น เราเลยเดินรอบบริเวณกุฎิพระ มันจะบันดลบันดาลยังงไม่ทราบให้ไปเห็นเศษหนังบาง ๆ แล้วมีขนลูกกระต่ายติด เราจับมาดูซิ นั่นละต้นเหตุมัน โถ นี่เป็นหนังลูกกระต่าย แสดงว่าแมวนี่กินหมดจริง ๆ แหละ ได้พยานแล้วที่นี้

ประกอบกับว่าเวลานั้นมองหาลูกกระต่ายไม่เห็นเลยนะ มันเอาไปกินแล้ว จึงมาได้พยานนี้ขึ้น จึงได้เอานี้มาเกิดเรื่องขึ้น เกิดเรื่องกับไอ้ต่าง เลยต้องตีสังกะสีรอบ สามสี่วันเสร็จ ช่วยกัน แล้วก็มาตัก พอดีได้ไอ้ต่าง ก็จะเบาใจไปนาน นอกจากนั้นก็จะมีไม่ค่อยมีเท่าไร รุนแรงมากนะ ตัวนี้เป็นตัวผู้ด้วย แล้วมันเคยกินอาหารอยู่ในนี้ด้วย มันไม่ยอมง่าย ๆ นะจะเอาให้ได้จะขึ้นให้ได้ตลอด มันถึงดื้ออยู่ไม่ใช่บ่อย

แมวตัวใหญ่ ๆ จริง ๆ ก็มีนะ ใหญ่จริง ๆ มีเยอะจากวัดนี้เอาไปปล่อย แมวเหล่านี้คือว่าร้อยทั้งร้อยเลยมาจากบ้านทั้งนั้นแหละ มันมาหากินกลางคืน แมวเที่ยวไกลนะ แมวนี้เที่ยวไกลเหมือนเสือ เสือนี้เที่ยวไกลมาก เช่นอย่างทางวัดผาแดงโนนกับบ้านตาดนี้ มันมาถึงกันนะเสือ มันหากินทางสี่ร้อยห้าร้อยเส้นมันไปได้สบาย พวกเสือเที่ยวไกล แมวเที่ยวไกล อยู่บ้านตาดมันก็มานี้ บ้านสุขสมบูรณ์ทางนี้อีก ทางนี้ก็แมวอยู่มันก็มาได้ เพราะฉะนั้นแมวจึงไม่ขาดวัด จับไปปล่อยนี้เรียกว่าร้อยได้เลย คือตั้งแต่เริ่มสร้างวัดแมวก็น่าจู้จ้าน จับแมวเรื่อยจนกระทั่งปานนี้ แมวมากต่อมาก เราอยากพูดไม่กระดากอายเลยว่าเป็นร้อยว่าจั้นเถอะนะ

บางที่ได้ไปทั้งแม่ทั้งลูกก็มี แม่ตัวหนึ่งลูกตั้งสี่ตัวห้าตัวแมว อยู่ในครัวนี้จับได้แล้วลูกก็มี ตกลงเลยเลี้ยงไว้ทั้งแม่ทั้งลูก โตด้วยกันแล้วก็ไปด้วยกันเลยทั้งแม่ทั้งลูก ปล่อยออกด้วยกันเลย ทีละสี่ตัวห้าตัวทั้งแม่ทั้งลูกไปพร้อมกันก็มี ตัวเดียวก็มี สองตัวก็มี ไปปล่อยเรื่อย จึงอยากว่าเป็นร้อยนะไม่ใช่ธรรมดา เพราะความสงสารสัตว์นั้นละไม่ใช่อะไร โถ หมดจริง ๆ กินจริง ๆ นะ ทีนี้ก็คิดว่าจะเบาละ หากว่ามีก็จะนานจริง ๆ ถึงจะมีมาสักรายหนึ่งอย่างไอ้ต่างนี้ ถ้าตัวไม่เก่งจริงมันก็เข้าไม่ได้ ถ้าเป็นแบบไอ้ต่างนี้เข้าได้

คือธรรมดาแมวจริง ๆ แล้วเขื่อนมันก็มาจากป่าเหมือนกัน ไม่ใช่เราหามาได้จากที่ไหนมาเลี้ยงไว้ละ เอามาจากป่ามาเป็นสัตว์บ้านก็เลยเป็นสัตว์บ้านไป เช่น พวกแมวนี่ก็มาจากป่านั้นแหละ สัตว์ประเภทต่าง ๆ ที่มาเลี้ยงไว้ในบ้านก็มาจากป่า คือสัตว์ธรรมชาติที่อยู่ในป่า แมวนี้ก็เอามาจากป่ามาเลี้ยงไว้ในบ้านแล้วก็ไปเป็นสัตว์บ้าน เห็นได้ชัดเราอยู่ในป่าในเขา พวกแมวมียู่ทั่วไปนะ ในป่าในเขาลึก ๆ เรียกว่าเป็นสัตว์ป่าจริง ๆ แมวป่าจริง ๆ เห็นเขาชัด ๆ เหมือนกับสัตว์ป่าทั่ว ๆ ไปนะ ที่เอามาเลี้ยงในบ้านก็คือเอามาจากป่ามาเลี้ยงไว้ตัวเอง อยู่ในป่ามีทั่วไป เรียกว่าแมวป่าหรือสัตว์ป่านั้นเอง มีหลายประเภทแมว แปลกอยู่นะ

เพราะฉะนั้นเวลามาเลี้ยงไว้ในบ้านจึงมีหลายสี เอามาจากป่ามันก็มีหลายสี เรื่องแมวกับพระนี่ทำให้เราสะดุดใจ ดูว่าได้เคยพูดบ้างแล้วเกี่ยวกับเรื่องแมวนะ มันเหมือนกับว่าเทวดาบันดาลใจสัตว์อะไรก็ไม่ทราบ ยกตัวอย่างขั้นต้นก็คือวัดดอยธรรมเจดีย์ ตั้ง

แต่สร้างวัดไม่เคยมีแมวเลย ไม่มีไม้ปรากฏ หนูมันมากัดหมอน หมอนพียงอย่างนี้มันมากัด ท่านก็ไว้วากขึ้นบ้างเพราะนิสัยท่านอาจารย์คงมาก็ตามชื่อท่านแหละ ตรงไปตรงมา เห็นหนูมันมากัดหมอนท่านแหละเหลวหมด เอ๊ย มันยังไวกันวะ ท่านพูดขู่หนูเฉย ๆ มันยังไวกันนี่มันทำลายศาสนายังไง มากัดหมอนแหละหมด แมวไปไหนวะมาไล่หนูบ้าง ท่านไม่ได้บอกให้มากัดหนู แมวมันเป็นยังงี้ นี่หนูเพนพ่านมากเหลือเกิน

พูดตอนเช้า ออกมาจากห้องมาเห็นหมอนใหญ่ที่ท่านพียงอยู่ ไว้วากขึ้น ทีนี้กลางคืนนั้นอีก แน่มันเร็วอยู่นะ ก็ที่เก่าที่ท่านนั่งนั่นแหละ ท่านว่าท่านพูดขู่มันเฉย ๆ ท่านไม่มีเจตนาอะไร แล้วก็ไม่เคยเป็นอารมณ์ พูดแล้วก็แล้วไป ทีนี้พอกกลางคืนนั่งภาวนาอยู่ที่นั่น ท่านจุดตะเกียงเขาเรียกตะเกียงโคมรั้ววางไว้ข้าง ๆ ให้แสงไฟอ่อน ๆ ไว้เท่านั้น ท่านก็นั่งภาวนา พอออกจากที่ภาวนาท่านลืมตาขึ้นมา ตะเกียงโคมรั้วตั้งอยู่ นั้น แล้วแมวนั่งอยู่นี้ข้าง ๆ ท่าน ครั้นลืมตาขึ้นท่านมองดู อ้าว มันแมวน้ำมองดู เอ๊ แมวมายังงี้ ท่านนึกเสียก่อนท่านไม่ได้ว่าอะไรนะ ท่านดูแล้ว ๆ อ้าวมันแมวจริง ๆ

พอท่านว่า นี่แมวหรือนี่เท่านั้นมันก็วิ่งเลย ท่านพูดออกมา นี่แมวหรือ พอว่าอย่างนั้นมันก็วิ่งเลย โหย กูพูดเมื่อเช้านี้กูพูดไม่ให้สู่มากัดหนูคุณนะ กูพูดไปอย่างนั้นแหละ พูดขู่หนู สูอย่าไปหากัดหนูนะ แล้วตั้งแต่บัดนั้นแมวตัวนี้มาแอบอยู่นั้นเรื่อย เอ๊ จะทำยังไง ก็ไปดักในครัวอีกเหมือนกัน แมวตัวนี้เอามาเลี้ยงไว้ สอนมันมึงอย่าไปหากัดหนูนะอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็เลยกลายเป็นแมววัดไป แต่มีข้อหนึ่งที่ว่าไม่กัดหนู ธรรมดาไม่เคยเห็นมันกัดหนูนะแมวตัวนี้ แต่ถ้าวินไหนเห็นหนูแหละ หัวหนูจะอยู่ที่นี้ ท่านบอกว่าเป็นอย่างนั้นทุกครั้ง เหมือนกับว่าตัวไหนกัดหมอนแล้วเอาเลย นี่ท่านพูดเอง แล้วเราก็เห็นแมวตัวนั้นมันอยู่กับท่าน มันอยู่กับพระแล้ว ธรรมดาแล้วว่างั้นเถอะ อยู่กับพระธรรมดาธรรมดา เหมือนไอ้หมีไอ้ปูกี่นี้แหละมันอยู่กับพระป่วนเปี่ยน

แมวตัวนี้ธรรมดาไม่เคยเห็นมันกัดสัตว์ ถ้าเห็นหมอนขาดแล้วหัวหนูอยู่ที่นี้แหละ มันจะไปกัดที่ไหนไม่รู้แต่มันเอาหัวหนูมาไว้ที่นี้ นี่จะไม่ให้กัดยังงั้นมันกัดหมอน ก็คงจะว่าอย่างนั้น นี่อันหนึ่งนะ พอท่านพูดถึงเรื่องแมวตอนเช้า ตอนกลางคืนก็มา เราพูดจะว่าไปเข้าเนื้อเข้าตัว เราจะพูดตามหลักความจริง ไม่ว่าพูดอะไรเราเอาหลักความจริงมาพูดทั้งนั้น อันนี้เราก็อยู่ห้วยทราย ๔ ปีเหมือนกัน ปีจะออกจากห้วยทรายมันก็แบบเดียวกัน ห้องนี้เอาหมอนมัดแขวนลงมาเป็นพวงเต็มอยู่นี้แหละ แล้วหนูมันเลยขึ้นกัดสายนั้นขาดลงมา แล้วกัดหมอนนี้แหละหมดเลย อู๊ นู่นนี่เต็มหมดในห้อง

เราเดินจงกรมอยู่ในป่า พอเราออกมาเธอก็มาบอก เธอก็ท่านน้อย ถ้ากลองเพล นี่แหละเป็นเธอรอยู่กับเราแต่ก่อน คือที่แรกพอเราออกจากทางจงกรม เธอมารบอกว่าหนูกัดหมอนแหละหมดในห้อง ห้องก็เป็นห้องอยู่ที่ศาลานั้นแหละหมดเลย ไหนดูซิ

ในห้องนี้ ไปก็ไปดู โถ เราก็ร้องโก่งขึ้นเลย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็นแมวนะอันนี้ก็ดี อยู่ตีนภู เขาห้วยทราย เราก็ร้องโก่งขึ้นแบบท่านอาจารย์กงมา เจตนา ก็อย่างเดียวกันไม่มีกับ สัตว์ตัวใด ร้อง ทำไมหนูมาทำลายศาสนา แมวไม่มีเหรอดงนี่นะ มาขู่หนูให้หนอยนะ มันทำลายศาสนา หมอนในห้องนี้ นะ พอพูดแล้วเราก็แล้วเท่านั้นไม่ได้มีอะไร

ที่นี้พอเดินจงกรมอยู่ตอนจวนหกโมงเย็น กำลังจะมีตแล้ว เณรนี้เข้าไปอีกเข้าไป หา ธรรมดาใครจะเข้าไปหาเราได้ ผิดเวล่ำเวลา เณรต้อม ๆ ไป เณรมาอะไรเราว่าจัน แต่เราก็แน่ใจแล้วต้องมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ถึงจะมาหาเรา เราก็ถามว่า เณรมาอะไร ที่ครู จารย์พูดถึงแมวเมื่อเช้านี้ แมวมาแล้วนะ มาอยู่ไหน อยู่ใต้ห้องนั้นเลย ห้องข้างบนมัน มาหมอบอยู่ใต้ห้อง ใต้ถุนศาลาโล่ง ๆ มันมาหมอบอยู่ที่นี่ พระยีนดูเป็นแถวอยู่ข้างนอก เขาหมอบอยู่ตรงกลาง ไหน อยู่ที่นี่นั่นแหละมันยังหมอบ เราออกมามันหมอบอยู่ที่นี่ จริง ๆ เราไปมันก็เฉยนะมันหมอบ อู๊ย ตัวใหญ่ แมวตัวนี้ใหญ่โตมาก

เราก็ไปยื่นสอนมัน โส้ นี้กูถามหามิงเมื่อเช้านี้ กูไม่ได้ถามหามิงมากัดหนูกุนะ หนูก็เป็นหนูวัด มิงก็เป็นแมววัด มิงเป็นลูกศิษย์วัดด้วยกันมิงอย่าทำลายกันนะ เพียง มิงขู้อ้ว อ่าว ๆ ไปตามวัดให้มันกลัวเท่านั้นก็พอแล้ว มิงอย่าไปกัดหนูนะ จากนั้นเราก็ ไป มันก็หมอบอยู่นั้น พระก็ไม่ทราบหนีไม่หนี ป่านนี้หนีหรือยังไม่รู้พระที่ยืนรอได้ ๔๐-๕๐ ปีแล้ว ตั้งแต่วันนั้นมาที่นี้ นะ นี่ก็เหมือนสอนไว้นะ ตอนค่ำมันจะเข้ามาอยู่นั้น เห็นแทบทุกวัน จากนั้นกลางคืนเดินจงกรม พระเดินจงกรมที่ไหน มันเป็นทางเป็น ตรอกอย่างนี้ มันก็ร้องอ่าว ๆ ไปตามนั้น โอ๊ย หนูนี้หมอบราบเลยเทียว ไม่มีตัวไหนมา เพนพ่าน แต่ก็ไม่เคยเห็นมันกัดหนู จากนั้นมามันก็มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งเราหนีจากวัด มา อยู่ห้วยทราย ๔ ปี นี่เป็นประโยคหนึ่ง

ประโยคที่สอง ประโยคที่สาม มันก็สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน อันนี้ได้อ้อยดำมา จากโยมแม่ เอาอ้อยดำไปผสมยาแก้โรคอัมพาตโยมแม่ มันเป็นข้ออยู่ มันจะแตกแขนง ขึ้นมา ปลุกได้อยู่ข้างนั้น เราเลยถือข้ออ้อยนั้นมา ให้เณรมาปลุกไว้ข้าง ๆ กุฎิเรา เรา ปราบที่ไว้จะปลุกอ้อยสำหรับโยมแม่ อ้อยดำมันขึ้นเร็ว ก็เลยปลุกอ้อยไว้ พอปลุกอ้อย ไว้มันขึ้นจริง ๆ โอ๊ย เขียวชะอุ่มเลย อันนี้ก็ป็นต้นเหตุแหละ เราไปเห็นหนุมันกัดอ้อย อยู่ที่ไหนองฝื่อ กัดแหลกหมดนะ เลยทำให้ระลึกหนองฝื่อได้ว่า หนองฝื่อมีหนุมันกัด อ้อย นี่อ้อยเรากำลังเขียวชะอุ่ม หนุแฉนี้มันคงไม่กินอ้อย เรานึกว่าอย่างนั้น

พอตกกลางคืนมามันมาตากางแหลกหมดเลย ถางแหลกหมดจริง ๆ เรียบวุธ เลย โถ ร้องโก่งขึ้นแหละ ที่นี้เอาอีกนะ โส้ กูนึกว่าไม่มีหนู มีหนูแล้วนี่ ที่แรกขึ้นพอร้อง โก่งไม่ได้ว่าอย่างนั้นนะ ว่าแมวไปไหน ไม่มีในดงนี้หรือแมว นี่หนูมาทำลายศาสนาแล้ว ปลุกอ้อยดำไว้ให้โยมแม่แล้วหนุมันตากางหมด แมวไปไหนไม่มาขู่คำรามหนูให้มัน

กลัวบ้าง ไม่งั้นอ้อยหมดนะ ไม่นานนะ สักสองชั่วโมง เราไปเห็นนั่นแล้ว ออกจากนั้น เราก็มานอนอาบน้ำอาบน้ำเสร็จแล้วเราก็กงไปศาลาเล็ก ๆ ฟังเสียงอ่าว ๆ ทางโน้นนะ เรานอนอยู่บนศาลาเล็ก ๆ เรานอนเล่นอยู่เฉย ๆ เสียงอ่าว ๆ มาทางสวนอ้อยเรานั้นแหละ

อ่าว มันเสียงแหม่นะนี่ แล้วมีพระอยู่ด้วย ฟังซิเสียงแหม่นใช้ไหม เสียงอ่าว ๆ ใช้ว่างั้น ถ้างั้นคอยดูมันมาตรงสวนอ้อยเรานี้ มันก็อ่าว ๆ ออกมาผ่านมา แล้วก็คอยดูกัน..พระ เตียวก็ไพล่ออกมา โอ้ย แหม่นสีเหลืองใหญ่ ยาวขนาดนี้ ไช้ มิ่งมารี กูเรียกหา มิ่งเฉย ๆ บอกแบบเดียวกันแหละ มิ่งอย่ามาทำลายหนูกูไม่ได้นะ กูพูดเฉย ๆ เขาก็หยุดร้อง พอเห็นเราก็กูหยุดร้อง เขาก็เดินจากลงไปน้ำบ่อ มันเป็นดงหมดเหล่านี้ ตั้งแต่นั้นมาเราก็กไม่สนใจอีก จนกระทั่งนานเข้ามานี้แล้วอ้อยดำมันก็ขึ้นอีก พอขึ้นอีกเขียวชะอุ่มอีกมันก็ทำให้ เอ้อ อ้อยดำนี้ขึ้นอีกแล้ว ไอ้หนูตัวที่มันมาถางอ้อยดำมันตายแล้วหรือไงนะ อ้อยดำขึ้นนี้ ถ้ามันไม่ตายมันก็เคยมาถางนี้ เราคิดอย่างนั้น กลางคืนฟาดเหล็กหมตอีก มันเป็นอย่างนั้นนะ ตื่นเข้ามานี้ราบเรียบหมดเลย โอ้ย มิ่งยังอยู่หรือ

มันมาบันดลบันดาลอย่างนั้นนะมันแปลกอยู่ เหมือนกับเทวดาสั่งพรณ์ใจสัตว์ก็ไมรู้นะ นี่เราพูดตามความจริง ก็พระก็เห็นเป็นพยานอยู่ด้วย ก็อย่างนั้นแล้วเป็นยังไง พูดถึงแหม่นตอนเช้า ตอนบ่ายปิดกวาดก็ไปเห็น ก็ ๒ ชั่วโมงเท่านั้น เสียงร้องอ่าว ๆ มาแล้ว ไม่เคยเห็นนะแหม่นตัวนั้นตั้งแต่สร้างวัด มาเห็นวันนั้นแหละมันก็แปลกอยู่ เหมือนว่าจะมีเทวดาบันดลสั่งพรณ์ใจสัตว์ให้มา

เพราะเรื่องเหล่านี้ในชาติก็มี ที่พระสารีบุตรท่านเจ็บท้องแล้วพระโมคคัลลาน์ก็เลยถาม ว่าอาหารชนิดไหนที่ถูกกันท้องไม่กำเริบ ท่านบอกว่าอาหารอย่างนั้น ๆ ท่านก็พูดอย่างนี้แล้วเทวดาได้ยิน ทราบละซิ เลยไปบันดลบันดาลจิตใจประชาชนให้เขาทำอาหารนั้นมาให้พระสารีบุตร นั่นก็มันมีอย่างนั้นนะ นี่ก็บอกชัด ๆ ว่าเทวดาทราบเทวดาบันดลใจเขา ให้เขาทำอาหารประเภทนั้นมาถวายพระสารีบุตรโรคท่านก็สงบไปเลยว่างั้นนะ มันก็มียังนั้น อันนี้ลักษณะมันคล้ายคลึงกัน อย่างท่านอาจารย์กงมาท่านก็เหมือนกัน แล้วที่วัดเรานี้ก็เหมือนกัน แต่ก่อนก็ไม่เคยเห็นแหม่น ทางนู้นก็ไม่เคยเห็นแหม่น มันก็มีมาอย่างนั้น นี่ก็ไม่เคยก็มีมาอย่างนี้

ที่นี้อ่างหลวงปู่ขาวก็อีกเหมือนกัน พูดเรื่องข้าง-ข้างก็มา ท่านรำพึงถึงข้างใหญ่ตัวนั้น ข้างใหญ่ตัวนี้มันหายไปนานแล้ว มันตายแล้วหรือไม่เห็นมานานแล้ว หรือถูกเขายิงตายแล้วหรือไงนะ ท่านรำพึงตอนบ่าย ตอนกลางคืนมันก็มาหาท่าน นั่นเห็นไหม ละ มาลูบคลำฝ่าท่าน ท่านเล่าให้ฟังทั้งหัวเราะขบขัน มาลูบคลำ เราก็นึกว่าเป็นอะไร เสียงซ่า ๆ อยู่ข้าง ๆ ฝ่าที่เรานอนอยู่ข้างในนี้ มันมาลูบฝ่าข้างนอก มันมายืนอยู่ข้างกุฏิ

ท่านข้างนอก มันเองวงลูปคลำตรงกับที่ท่านอยู่เลย เห็นไหมล่ะ มันรู้เมื่อไรช่างว่าท่านอยู่ที่ไหน มันทำไมมาคลำถูก เทอ ชโมยเทรอ ชโมยมาหาเอาของชโมยของเทรอ ท่านว่าอย่างงั้นนะ ท่านพูดออกไป ถ้าชโมยมันก็ไม่มีอะไรละ มีพรหมผืนหนึ่งปูไว้ข้างล่าง อยากได้ก็เอาไปเสีย นอกนั้นไม่มีอะไรละ มีพรหมผืนเดียวปูอยู่ข้างล่างเอาไปเสีย อยากได้เอาไปเสียท่านว่างั้น

ท่านก็หายกังวล ที่นี้ข้างตัวนี้มันก็กลับออกไป ลานอันนี้เป็นลานพวกทรายเขาเอามาเทซีเมนต์ที่นั่น ออกไปมันก็ไปเหยียบตรงนั้นเลยที่ลาน นี่ทางไปนี้มันไม่ไปนะมันไปเหยียบนั้นให้เห็น เราไปเห็นด้วยตาของเรา ก็พอตีวันหลัง ๒ วันหรือใจเราก็ก็นั่นแหละ ท่านก็เลยพามาดู จริง ๆ อู๊ย ช้างนั่นแหละ ทางเข้ามานี้มันก็ไม่ทำลายนะ ที่ซุ้มประตูมันหลีกไปนั่นออกมา นี่ เวลาไปมันก็หลีกออกไปมันไม่ทำลายซุ้มประตู พอพูดอย่างนั้นมันก็มา มันผิตสังเกตแต่เสื่อนี้แหละท่านว่านะ หมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ มันคิกคะนอง เสียงมันกัดกันอีกที่กในวัด ภาวนาไม่สะดวกเราก็ก็น่าฟัง เสื่อนี้ไม่มีเทรอหมามันอีกที่กเหลือเกิน มาไล่หมาให้สักหน่อยนะ พอตีวันหลังมาเสื่อมาไล่หมาจริง ๆ แต่มันผิตเจตนาเรา เราบอกให้ไล่เฉย ๆ มันเอาไปกินเสียตัวหนึ่ง มันเลยเอาหมาไปกินเสียตัวหนึ่ง ตั้งแต่นั้นหมาไม่มาอีกเลย

ท่านว่าไอ้เสื่อตัวนี้คือ ไม่ฟังคำสอน ท่านพูดน่าฟัง พอพูดถึงเสื่อ-เสื่อก็มา แต่บอกให้มาไล่หมามันไม่ไล่ซิ มันเอาตัวหนึ่งไปท่านว่า นี่พูดถึงเรื่องความบันดลบันดาลมันแปลก ๆ อยู่นะ แปลกอยู่ มันเหมือนกับมีเทวดาคอยสังเกตุลักษณะอย่างนั้น อย่างท่านอาจารย์กงมานี้ก็เป็น ท่านอาจารย์ชวาก็เป็น อย่างเรานี้ประสีประสาอะไร พูดมันก็เป็นให้เห็นชัด ๆ เพียง ๒ ชั่วโมง ตั้งแต่สร้างวัดมาไม่เคยเห็นแมว ทำไมมาในระยะ ๒ ชั่วโมง แล้วก็มาเรื่อย ๆ แหละ

ก็มาแสดงตอนที่เราคิดนั้นแหละ คิดเรื่องหนูมันตายแล้วหรือ แมวมาวันนั้นกัดตายแล้วหรือ ไม่เห็นมาทางอ้อยอีก พอกลางคืนมันก็ฟาดเอาเรียบ บอกว่ายังอยู่ความหมายว่างั้น จากนั้นมาเราก็ก็นอนอีกนะ กูรูแล้วว่ามึงยังอยู่ ที่นี้มึงอย่ามาทางหมดนะ เราพูดตรงนั้นแหละ ถ้ามึงต้องการล่าไหนให้มากัดเอาเป็นล่า ๆ เอนะ มึงกัดแล้วเอาเข้าไปกินในป่า มึงอย่ามาทางหมดมันจะไม่ได้กินนาน แล้วอ้อยนี้กูเอาไว้สำหรับโยมแม่ นะ มึงอยากกินมึงก็ให้มากัดเป็นล่าแล้วเอาไปกิน ตั้งแต่นั้นมาเขาต้องการล่าไหนเขาก็มากัดเอาล่านั้นดึงเข้าไปกินในป่า อ้อยก็เต็มอยู่นั้น มันเหมือนคนบอกสอนกัน อู๊ย มันนำคิดนะ แล้วไม่เคยทางอีก ได้เป็นล่า ๆ เขามาเอาเป็นล่า เขากัดแล้วก็ดึงเอาไปกินในป่า พอต้องการล่าไหนเขาก็มากัดแล้วเอาไปกินในป่าประจำเลยนะ มันแปลกอยู่ เออ ชอบกล

วันนี้พูดถึงเรื่องไอ้ต่างมันฉลาด ไอ้ต่างฉลาดนี้ถึงใจเรา เมื่อวานนี้ทั้งวันมัน สะดุดเรื่อยนะ เป็นอย่างนั้นละเรื่องธรรม แทนที่จะไปตำหนิไอ้ต่างไม่ตำหนินะ ชมไอ้ต่าง นี่ความโง่ความฉลาดดั่งที่เคยพูดเมื่อวานนี้ ก็เลสมันฉลาดมันก็เอาเราได้อย่างนั้น ๆ เราฉลาดเราก็เอากิเลสได้อย่างนั้น ๆ คือพูดแล้วมันหมุนเข้ามาหาตัวเองที่มันพึดกับกิเลส เวลาจิตมันเป็นอัตโนมัตินะมัน ทั้งความรวดเร็วทั้งอะไร ๆ ใครเปลอไม่ได้ว่า งั้นเถอะนะ ใครเปลอเป็นเสียทำเลย ระหว่างธรรมกับกิเลส เราเอาเรื่องของแมวนั้น เปลอเมื่อไรมันก็เอาเมื่อนั้นเข้าใจไหม มันพาดสัตว์ไปนี่กินจนจะตาย พระอยู่ในวัดนี้ เป็นขอรุขงทั้งหมดไม่เป็นทำเป็นทาง พอมารู้กันขึ้นถึงได้เรื่องเข้าใจไหมละ

นี่สติปัญญาต้องปลูกขึ้นเหมือนกัน ไม่ปลูกไม่เกิด ไม่งั้นแมวตัวนี้ก็จะกินสัตว์ในวัดนี้หมด แล้วมันก็จะไปกินพระทั้งวัดนี้ พวกแม่ครัวให้เตรียมตัวเปิดประตูเอาไว้ แมวตัวนี้มันจะกินหมดนะ เพราะมันโง่มาก แมวตัวนี้มันฉลาดมากเกินกว่าที่จะอาหารธรรมดากินให้สมภูมิของมันที่มันฉลาดมาก มันต้องกินภูมิมนุษย์ กินภูมิมนุษย์อะไรอีก ต้องกินภูมิมนุษย์แล้วขึ้นกินพระ พาดแต่หลวงตาบัวลงไปกินหมด หลวงตาบัวก็กิน ลูกวัดก็กิน พวกแม่ครัวแม่เคออยู่ในนั้น เป็นลูกศิษย์หลวงตาบัวมันเชื่อด้วยกันกินให้หมดว่างั้นเลย เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นมันถึงปลูกใจเรา

เมื่อวานเราคิดกระหยิ่มกับมัน แทนที่จะมีอะไรกับมันไม่มีนะ เอาอันนั้นละมาคิดเป็นอรรถเป็นธรรมตลอดเวลาถึงเรื่องที่ว่า มันจะไปจับเอาลูกตะโปกห้าของท่าน ปัญญาละ เพราะวัดนี้ยกให้ท่านปัญญาเป็นผู้ฉลาดในการทำนั้นทำนี้ ที่นี้เวลาทำช่ายดักแมวนี่สู้แมวไม่ได้ เรากลัวทำท่านปัญญาจะขาด แมวจะไปพาดทำท่านปัญญา เรายังไม่ได้ตีเกราะประชุมบอกให้ต่างคนต่างรักษาทำท่านปัญญา ไม่งั้นแมวจะเอาไปกินหมด เราจะว่างั้นเข้าใจไหม แต่นี่พอดีจับแมวได้ เรียกว่าทำท่านปัญญาปลอดภัย ทำพระทั้งวัดนี้ก็ปลอดภัย ทำหลวงตาบัวก็ปลอดภัย เพราะได้แมวแล้วเข้าใจไหม เอาละจบแค่นี้แหละพอ มันต้องมีบทบาทบ้างซี่ ชมแมวเราก็ชม

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล

เรื่องการจัดงานบูชาคุณแผ่นดินไทย

นมัสการ พระธรรมวิสุทธิมงคล เจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาเกียรติคุณบัตรธนาคารแห่งประเทศไทย

ตามที่พระคุณเจ้าได้มอบทองคำจำนวน ๑,๐๒๕ กิโลกรัมและเงินดอลลาร์จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐให้นายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่เสาร์ที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๔ ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวงและนายกรัฐมนตรีได้มอบต่อให้ธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อเก็บรักษาและดำเนินการตามวัตถุประสงค์ต่อไปนั้น ในการนี้ธนาคาร

แห่งประเทศไทยได้มอบเกียรติคุณบัตรให้นายกรัฐมนตรี เพื่อแสดงว่าได้รับมอบทองคำและเงินดอลลาร์ดังกล่าวไว้เรียบร้อยแล้ว จึงนมัสการมาเพื่อโปรดทราบ

ขอนมัสการด้วยความเคารพ

หม่อมหลวง ปาณสาร หัสตินทร

รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร

เกียรติคุณบัตร

ประกาศเกียรติคุณบัตรฉบับนี้ขอมอบให้ไว้เพื่อแสดงว่า พลฯ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ได้มอบเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐอเมริกาและทองคำแท่งหนัก ๑,๐๒๕ กิโลกรัม ที่ประชาชนได้ร่วมใจกันบริจาคในโครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อนำไปเพิ่มพูนสินทรัพย์ในคลังหลวงให้เพิ่มขึ้น เป็นสมบัติของชาติไทยตามเจตนาของประชาชนผู้บริจาคต่อไป เรื่องมอบทองคำและเงินดอลลาร์เพื่อเข้ามอบคลังหลวงของประเทศไทย อ้างถึงหนังสือของพระเจ้า เรื่องมอบทองคำและเงินดอลลาร์เพื่อเข้าคลังหลวงของประเทศไทยลงวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔ ถึงพลฯ นายกรัฐมนตรีและหนังสือ ของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เรื่องการจัดงานบูชาแผ่นดินไทย ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ ธนาคารแห่งประเทศไทยรู้สึกซาบซึ้งในความเสียสละของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน คณะศิษย์และประชาชนผู้ร่วมบริจาคทุกท่านที่มีต่อประเทศชาติในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอพระสยามเทวาธิราชช่วยปกป้องรักษาทุกท่านให้ปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง มีความสุขความเจริญ และสมหวังในสิ่งอันชอบธรรมทุกประการ

ม.ร.ว จตุมงคล โสณกุล

ประธานกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย

หลวงตา เราก็อ่านให้ทราบทั่วกันแล้วนะ นี่ก็เข้าแล้วก็มีเท่านั้น ก็เป็นอันว่าหมดปัญหาไปแล้วนะ เอาเท่านั้นแหละ

สรุปทองคำ ดอลลาร์วันที่ ๑๘ คือเมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒ กิโล ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๒ ดอลลาร์ แมวตัวนั้นไปไว้ที่ไหนไม่รู้นะ เราส่งไปเรียบร้อยแล้ว เวลามันเข้าอยู่ในถุงไม่เห็นมัน เวลานี้มันอยู่ไหน ใส่ถุงไว้แล้วเดี๋ยวนี้ จะเอาไปเนรเทศวะ มันอันธพาล

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd